

Soha nem szerettem a hangosan gratulálókat, azokat, akik látványosan pacsizva gratulálnak egy hatalomra, funkcióba került embernek vagy csapatnak.

Mindig a régmúlt olvasói levelei jutnak eszembe, azok a csöpögős, seggnyaló frázisokkal teleírt, helyesírási hibáktól hemzsegő papirosok. Azok az álszent mosolyok, az ölelések, a megjátszott manírok.

Az izzadó nyakak és hónaljok, szájszagok bűze, **a suf niból előkapott, leporolt cipők látványa, a szarul megkötött nyakkendők**

és azok a rettenetes, színes, rövidujjú ingek. Mint egykor a barna makkos cipő a fehér frottírzoknival.

Mindig egy nagylelkű főnökre vágytunk

Mintha az István, a királyból a kétszínű magyar főurakat látnám négyévente megjelenni és gratulálni. „*Mindig a győztes mellett álltunk, / És vérünket adtuk a hatalomért. / Mindig egy nagylelkű főnökre vágytunk, / Ki hálás lesz majd a győzelemért!*” Ismerős sorok? Van a környezetükben olyan, akit ilyennek látnak, s így is gondolkodik? Na, ugye!

Mindig a tartós eső után bújnak elő, mint a hernyók és rögtön nyálkát húznak maguk után, mint a csigák az aszfalton. Mindig a győztes mellé állnak és mindig a könnyebb utat választják, hiszen – ahogy ők mondják – **így lehet „érvényesülni”**.

Hogy utálom ezt a szót is... Érvényesíteni lehet a pályázatot, érvényesíteni lehet az akaratot, no meg persze mindenkivel jóban kell lenni, mert sosem lehet tudni, hogy mit hoz a jövő, habár ha igazán belegondolunk, tulajdonképpen mi hozzuk a jövőt, ha már a sorsunk a kezünkben van. Vagy valakik a kezünkbe adták.

Aztán vannak ezek a háttérben mosolygók és tapsolók, akik mindig „teljesen véletlenül” kerülnek egy adott helyszínre, **az „éppen-csak-erre-jártam” kategória.** Ritkán van olyan városi rendezvény, aminek helyéről és idejéről senki nem tudott, de emberünk ott feszít, s másnap teszi a hülyét, hogy ő nem is volt ott...

Gecivil szekértábor

Az általam csak (ge)civileknek hívott, nem egybefüggő gyülekezet egy másik kategóriája az eső után előbújt hernyóknak.

Definíció, az érthetőség kedvéért: azokat hívjuk (ge)civilnek, akik egy választási kampányban végig azt hangoztatják, hogy ők semlegesek, „civilek”, holott mindenki tudja róluk, hogy valaki szekerének erősen neki vannak feszülve hátulról, csak éppen úgy tesznek, hogy ez ne látsszék. Palástolják a dolgot, vagy köpönyeget húznak rá. **Egy olyan köpönyeget, amit adott esetben képesek meg is fordítani.**

A (ge)civil az egyik legkártékonyabb fajta, azért, mert a háttérből tett szolgálatainak el is várja az árát, ő a maroktartó – miközben tiszta társadalomért, rendért, közbiztonságért, átláthatóságért, korrupciómentességért kiált, helyzetbe kerüléskor ő lesz az, aki tovább élteti azt, ami ellen oly sokszor szót emel, ha máshol nem, virtuális kocsmaasztal mellett. A falán, ahogy ő mondja.

Az ún. helyzetbe került bekiabáló

szintén olyan állatfaj, amely az élet minden területéről lenézően, megvetően beszélt, főleg közéletéről, sportról, kultúráról.

Aztán egyszer csak fordult egyet a világ és azon veszem észre magam, hogy a magát állandóan „ellenzékiként” meghatározó ismerős feltűnően tapintatosan, óvatosan beszél bizonyos személyekről, olyanokról, akit nem is olyan régen még a pokolba kívánt vagy teljesen alkalmatlannak tartott arra a feladatra, amit akkor és most is végzett-végez.

Ez olyan, **mint amikor a focimeccsen évek óta a pálya széléről ordibál valaki.** Igen ám, de akkor is úgy ordibál, hogy mégiscsak fogja a pártját valakinek – ismerősek a (ge)civilek..? – szurkol. Aztán egyszer csak szólnak neki, hogy vegyen magára szerelést, mert cserélnek, s úgy

alakult, hogy be kell állnia játszani, sőt középcsatár lesz, mert éppen oda kell ember – **emberünk pedig magára húzza a 9-es mezt és belép a pályára**, félve, ki-kinézve, segítséget várva a többi bekiabálótól.

Aztán egyszer csak ott találja magát a tizenhatos mélyén, ahol a neki passzolt labdát nem tudja még átvenni sem, nemhogy ráfordulni a kapura és gólt lőni. **Akkor már visszavágyna a pálya széléről bekiabálók közé, de a helyzet úgy hozza, hogy ő is elkezd kiabálni.**
Kifelé.

Az egészben az a legszomorúbb, hogy **mindez kezd természetes lenni**. Menő (ge)civilnek lenni, menő lett beállni a pályára és onnan kiabálni kifelé, és rablóból pandúrrá válni is menő. De az is igaz, hogy egy kisebb-nagyobb közösséget a seggekre került ragacsos nyál is össze tud tartani. Ha más nem.